

GRÖNA STRÅLEN.

AF

JULES VERNE.

ÖFVERSÄTTNING AF —EL—.

STOCKHOLM
OSCAR L. LAMMS FÖRLAG.

Norrköping 1883, M. W. Wallberg & Comp. Boktryckeri.

FÖRSTA KAPITLET.

Broder Sam och broder Sib.

- Bet!
- Beth!
- Bess!
- Betsey!
- Betty!

Dessa namn återskallade efter hvarandra i den präktiga salongen på Helensburgh — det var nämligen en vurm hos broder Sam och broder Sib att på det sättet kalla på deras hushållsmamsell. Denna gång tycktes dock icke dessa förtroliga förkortningar af namnet Elisabeth vara i stånd att framkalla den efterlängtade damen och det hade blifvit samma resultat, äfven om hennes husbönder uttalat hela namnet.

Deremot visade sig inspektör Partridge med mössan i handen i ingången till salongen.

Partridge vände sig till tvänne personer, som sutto i fönstersmygen.

— Herrarne ha ropat på mamsell Bess, sade han; men hon är inte inne.

— Hvar är hon då, Partridge?

— Hon gör miss Campbell sällskap, som är ute och går i parken.

På ett tecken af dem drog han sig derefter vördnadsfullt tillbaka.

Bröderna Sam och Sib — deras verkliga dopnamn voro Samuel och Sebastian — voro morbröder till miss Campbell. De voro skottar af den gamla stammen, ledande sitt ursprung från en gammal höglandsklan; deras sammanlagda ålder uppgick till hundra-tolf år med endast femton månaders skilnad mellan den äldre Sam och den yngre Sib.

För att med några drag teckna dessa mönster af red-barhet, godhet och tillgifvenhet är det nog att blott på-minna derom att hela deras lif var egnadt deras systerdot-ter. Hennes moder, som blifvit enka efter blott ett års äkten-skap, hade nämligen tidigt ryckts bort af en svår sjukdom. Sam och Sib Melvill stodo då som den lilla moderlösas enda beskyddare här i verlden, och, förenade genom samma öm-het, lefde de, tänkte och drömde blott för henne.

För hennes skull hade de förblifvit ogifta och detta utan saknad, då de tillhörde den sortens goda menniskor, som icke ha någon annan uppgift än den af förmyndare. Och detta är ändock icke nog uttrycksfullt; den äldre blef barnets fader, den yngre dess moder. Också hände det ibland att miss Campbell hälsade dem helt ofrivilligt med ett:

God dag pappa Sam! Hur mår mamma Sib?

Med hvilka skulle man mera träffande kunna jemföra dessa båda morbröder, fränsedt affärsförmågan, än med de der två godhertade köpmännen, bröderna Cheeryble från City, som voro så goda, så eniga, så kärleksfulla, de ädlaste personer, Dickens fantasi någonsin framställt. Det skulle vara omöjligt att finna en större likhet och skulle man ock beskylla författaren att ha lånat sin typ från det utmärkta ar-betet "Nicolas Nickleby", hade ingen skäl att ångra detta lån.

Sam och Sib Melvill, som genom systemns äktenskap blifvit befreundade med en sidogren af den gamla Campbell-ska familjen, hade aldrig varit skilda från hvarandra och samma uppfostran, erhållen i samma skola och i samma

klass, hade gifvit dem samma uppfattning. Då de vanligen yttrade samma tankar om allting och i identiska ordalag, kunde de afsluta hvarandras fraser med samma uttryck och samma åtbörder. Dessa tvänne varelser utgjorde med ett ord blott en enda, ehuru deras kroppskonstitution var något olika. Sam var nämligen något längre och Sib något gröfre, men de skulle kunnat utbyta sina gråa hår, utan att ansigtet, hvari alla de ädla dragen hos den Melvillska klanen återfunnos, skulle förlorat något af sin hederliga karaktär.

Man kan tillägga att de i snittet af sina enkla och gammalmodiga kläder och i valet af det goda engelska tyget ådagalade liknande smak, endast med den lilla olikheten att Sam tycktes föredraga mörkblått och Sib mörkbrunt.

Vana att tillryggalägga lifvet tillsammans skulle de tvifvelsutan bortgå nästan samtidigt, då den bestämda tidpunkten infölle, men de voro starka och solida, dessa huset Melvills gamla pelare, och de skulle ännu i lång tid uppbära ättens gamla byggnad, som daterade sig ända från fjortonde århundradet — från Robert Bruces och Wallaces mångbesjungna tid, från den hjelteperiod, då Skotland stred mot England om sitt oberoende.

Sam och Sib Melvill hade saknat tillfälle att kämpa för landets väl, då deras lif förflutit i det lugna behag, som välståndet skänker, men de hade i välgörenhet fortplantat sina förfäders ädla traditioner.

Friska och utan att ha någon enda oregelbundenhet i sitt lefnadssätt att förebrå sig skulle de för visso åldras utan att blifva gubbar till kropp och själ.

De hade måhända en svaghet, — och hvem kan berömma sig af fullkomlighet.

De smyckade sitt tal med bilder och citat, lånade från den fräjdade slottsherren på Abbotsford och ännu oftare från